

mod 22 (RV og DR), idet 51 medlemmer (S) hverken stemte for eller imod. Endelig forkastedes Viggo Starckes forslag med 58 stemmer (V og KF) mod 18 (DR og DK), idet 63 medlemmer (S og RV) hverken stemte for eller imod.

10. Den 20. februar 1952 anmeldtes i *folketinget* (F. sp. 2419) følgende forespørgsel til *ministeren for handel, industri og søfart* af *Oluf Pedersen, Karl M. Andersen, Niels Pedersen og Kjeldgaard Iversen*:

„Hvorfor er kaffe- og sukkerrationeringen ikke ophævet?“

Fremme af forespørgslen vedtoges $2\frac{1}{2}$ (F. sp. 2458).

Forespørgslen foretoges $1\frac{1}{3}$ (F. sp. 2805).

Ordføreren for forespørgerne, *Oluf Pedersen* (DR), fandt det, efter hvad han udtalte ved forespørgslens begrundelse, urimeligt, at man ikke forlængst havde afskaffet de to rationeringer, der kun repræsenterede kontorstyre og besvær. „En rationering, der ikke gælder mangelvarer, er jo kun forsøg på at tvinge befolkningen til dispositioner, som den selv anser for uøkonomiske, f. eks. til at drikke øl i stedet for kaffe eller til at købe sødemidler i stedet for sukker“. Det måtte anses for uheldigt, at ølforbruget i de senere år var steget stærkt her i landet, og at forbruget af et så billigt nærings- og konserveringsmiddel som sukker blev holdt kunstigt nede. Ved at ophæve sukkerrationeringen ville man åbne mulighed for en bedre udnyttelse af frugt og bær; det havde intet med sund økonomi at gøre at opretholde en rationering, som hindrede dette. Valutamæssigt kunne ophævelsen heller ikke give anledning til betænkeligheder, da rationering og betalingsbalance ikke havde noget med hinanden at gøre.

Handelsministeren så anderledes på de nationaløkonomiske virkninger af de tilbageværende rationeringers ophævelse. Efter hans opfattelse havde vi ikke haft råd til at foretage dette skridt. „Et forhøjet kaffeforbrug ville have medført en betydelig nedgang i vore valuta-indtægter, og anstrengt, som vor valutastilling har været, ville det ikke have været forsvarligt at belaste den yderligere ved forøgelse af valutaudgifterne og formindskelse af valuta-indtægterne.

Jeg går ud fra, at de ærede medlemmer, der har stillet forespørgslen, nok så meget som på fortiden har tænkt på nutiden og fremtiden, og med henblik herpå finder jeg det naturligt at fremhæve, at en ophævelse af kaffe- og sukkerrationeringerne er et